Kildemateriale til arbejdshæftet for midtugemødet

13.-19. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 1. MOSEBOG 31

"Jakob og Laban indgår en fredspagt"

(1. Mosebog 31:44-46) Lad os indgå en pagt, du og jeg, og den skal være et vidne mellem os." [45] Så tog Jakob en sten og anbragte den som en mindesten. [46] Han sagde til sine brødre: "Saml sten sammen!" De tog sten og lagde dem så de dannede en høj. Derefter spiste de på stenhøjen.

***it*-1 675 § 6**
Galed

Efter at Jakob og Laban fredeligt havde bilagt deres uoverensstemmelser, sluttede de en pagt med hinanden. Jakob rejste da en stenstøtte og gav "sine brødre" besked på at lave en stendysse, muligvis i form af et bord, på hvilken pagtsmåltidet blev spist. Derefter opkaldte Laban stedet efter denne stendysse, idet han gav det det aramaiske navn "Jegar-Sahaduta", mens Jakob betegnede det med det tilsvarende hebraiske ord "Galed". Laban sagde: "Denne dysse [hebr.: *gal*] er vidne [hebr.: *'edh*] mellem mig og dig i dag." (1Mo 31:44-48) Stendyssen (og stenstøtten) tjente som et vidne for alle der kom forbi. Den var, som der siges i vers 49, et 'vagttårn' (hebr.: *mitspah'*) som vidnede om at Jakob og Laban var blevet enige om at bevare freden mellem sig og deres respektive familier. (1Mo 31:50-53) Ved senere lejligheder blev sten på lignende måde anvendt som tavse vidner. – Jos 4:4-7; 24:25-27.

(1. Mosebog 31:47-50) Og Laban kaldte den Jegar-Sahaduta, men Jakob kaldte den Galed. [48] Laban sagde så: "Denne stenhøj er i dag et vidne mellem dig og mig." Det var derfor den blev kaldt Galed [49] og Vagttårnet, for han sagde: "Lad Jehova holde øje med dig og mig når vi ikke længere kan se hinanden. [50] Hvis du behandler mine døtre dårligt, og hvis du tager dig flere hustruer, så husk at Gud vil være vidne mellem dig og mig selvom der ikke skulle være noget menneske til stede."

***it*-2 1096**
Vagttårn

Jakob rejste en stendysse og kaldte den "Galed" (der betyder "vidnedysse") og "Vagttårnet". Laban sagde da: "Lad Jehova holde vagt mellem mig og dig når vi er ude af syne for hinanden." (1Mo 31:45-49) Denne stendysse var et vidnesbyrd om at Jehova holdt øje med om Jakob og Laban overholdt deres fredspagt.

(1. Mosebog 31:51-53) Laban fortsatte: "Her er stenhøjen, og her er mindestenen som jeg har rejst mellem dig og mig. [52] Denne stenhøj og denne mindesten er vidne på at jeg ikke vil gå forbi stenhøjen for at gøre dig noget ondt, og at du ikke vil gå forbi stenhøjen og mindestenen for at gøre mig noget ondt. [53] Lad Abrahams Gud og Nakors Gud, deres fars Gud, dømme mellem os." Og Jakob sværgede ved Ham som hans far, Isak, frygter.

Søg efter åndelige perler

(1. Mosebog 31:19) Mens Laban var ude at klippe sine får, havde Rakel stjålet sin fars husguder.

***it*-2 989**
Terafim

De fund arkæologer har gjort i Mesopotamien og nærliggende områder, viser at det at eje terafimstatuetter havde indflydelse på hvem der fik familiearven. Ifølge en tavle fundet i Nuzi kunne det at besidde husguder under visse omstændigheder berettige en svigersøn til at møde i retten og gøre krav på sin afdøde svigerfaders

bo. (*Ancient Near Eastern Texts* ved J. B. Pritchard, 1974, s. 219, 220 og fdn. 51) Måske har Rakel, med dette i tanke, draget den slutning at hun med god ret kunne tage terafimstatuetterne fordi hendes fader havde behandlet hendes mand, Jakob, så bedragerisk. (Jf. 1Mo 31:14-16.) Terafimstatuetternes betydning i forbindelse med arveretten kan også forklare hvorfor Laban var så ivrig efter at få dem tilbage at han allierede sig med sine brødre og satte efter Jakob over en strækning på syv dagsrejser. (1Mo 31:19-30) Jakob havde ikke noget som helst kendskab til hvad Rakel havde gjort (1Mo 31:32), og intet tyder på at han nogen sinde forsøgte at gøre brug af terafimstatuetterne for at få Labans sønners arv. Jakob havde intet at gøre med afguder. Om ikke før, blev terafimstatuetterne skaffet af vejen da Jakob gemte alle de fremmede guder hans husstand var i besiddelse af, under det store træ der var tæt ved Sikem. – 1Mo 35:1-4.

(1. Mosebog 31:41, 42) Nu har jeg været 20 år i dit hus. Jeg har tjent dig 14 år for dine to døtre og 6 år for dine hjorde, og du har ændret min løn ti gange. **42** Hvis min fars Gud, som er Abrahams Gud, og som Isak frygter, ikke havde været på min side, ville du nu have sendt mig tomhændet afsted. Gud har set min elendighed og mit slid og slæb, og derfor irettesatte han dig i nat."

(1. Peter 2:18) Lad tjenere underordne sig deres herrer med den rette respekt, ikke bare de gode og rimelige, men også dem der er svære at gøre tilfredse,

***w13* 15/3 21 § 8**
Jehova – en bolig for os

8 Da Jakob nåede frem til Karan, tog hans morbror Laban godt imod ham, og senere gav han ham Lea og Rakel som hustruer. Men Laban forsøgte at udnytte Jakob og ændrede hans løn ti gange! (1 Mos. 31:41, 42) Jakob udholdt dog den uretfærdige behandling i tillid til at Jehova ville blive ved med at tage sig af ham – og dét gjorde han! Da Gud befalede patriarken at vende tilbage til Kana'an, havde han fået "meget småkvæg og tjenestepiger og tjenere og kameler og æsler". (1 Mos. 30:43) Fuld af taknemmelighed bad Jakob: "Jeg er uværdig til al den loyale hengivenhed og al den troskab som du har vist din tjener, for med blot min stav gik jeg over Jordan dér, og nu er jeg blevet til to lejre." – 1 Mos. 32:10.

Oplæsning fra Bibelen

(1. Mosebog 31:1-18) Senere hørte han at Labans sønner sagde: "Jakob har taget alt hvad vores far ejede, og af det har han samlet sig sin store velstand." **2** Og Jakob kunne se på Laban at han ikke havde samme indstilling til ham som tidligere. **3** Til sidst sagde Jehova til Jakob: "Vend tilbage til dine fædres land og dine slægtninge, og jeg vil fortsat være med dig." **4** Så sendte Jakob bud efter Rakel og Lea og bad dem komme ud på den mark hvor han havde sin hjord. **5** Han sagde til dem: "Jeg har lagt mærke til at jeres far har forandret indstilling til mig, men min fars Gud har været med mig. **6** I ved jo selv hvor hårdt jeg har arbejdet for jeres far. **7** Og jeres far har forsøgt at snyde mig og har ændret min løn ti gange, men Gud har ikke givet ham lov til at skade mig. **8** Når han sagde: 'De spættede skal være din løn', så fødte hele hjorden spættede dyr; men når han sagde: 'De stribede skal være din løn', så fødte hele hjorden stribede dyr. **9** Sådan tog Gud efterhånden jeres fars får og geder fra ham og gav dem til mig. **10** Engang i dyrenes parringstid så jeg i en drøm at bukkene der parrede sig med gederne, var stribede, spættede og plettede. **11** Så sagde den sande Guds engel til mig i drømmen: 'Jakob!', og jeg svarede: 'Her er jeg.' **12** Han fortsatte: 'Læg mærke til

at alle bukkene der parrer sig med gederne, er stribede, spættede og plettede. Jeg har nemlig set alt hvad Laban gør mod dig. **13** Jeg er den sande Gud fra Betel, hvor du hældte olie ud over en mindesten og aflagde et løfte til mig. Bryd nu op, rejs fra dette land og vend tilbage til dit fødeland.'" **14** Rakel og Lea svarede: "Kan vi stadig forvente at arve noget efter vores far? **15** Betragter han os ikke som fremmede? Han har jo solgt os og levet af de penge han fik for os. **16** Alle de rigdomme Gud har taget fra vores far, tilhører os og vores børn. Så gør alt hvad Gud har sagt til dig." **17** Så brød Jakob op og løftede sine børn og sine hustruer op på kamelerne, **18** og han tog hele sin hjord og alle de ejendele med som han havde samlet sig, de får og geder som han havde samlet sig i Paddan-Aram, for at rejse til sin far, Isak, i Kanaan.

20.-26. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 1. MOSEBOG 32-33

"Kæmper du for at få en velsignelse?"

(1. Mosebog 32:24) Til sidst var Jakob alene tilbage. Så gav en mand sig til at brydes med ham indtil det begyndte at blive lyst.

***w03* 15/8 25 § 3**
Søger du ivrigt Jehova?

Der er mange eksempler i Bibelen på nogle der gjorde sig store anstrengelser for at søge Jehova. Jakob var en af dem. Han brødes med en af Guds engle der havde materialiseret sig, og han kæmpede hårdt til det blev daggry. Jakob fik derfor navnet Israel; han havde 'kæmpet med Gud', 'holdt fast ved Gud' eller 'anstrengt sig over for Gud'. Engelen velsignede ham for hans ihærdighed. – 1 Mosebog 32:24-30, fodnote.

(1. Mosebog 32:25, 26) Da manden så at han ikke kunne klare ham, rørte han ved hans hofteskål; og Jakobs hofteskål gik af led mens han sloges med ham. **26** Senere sagde manden: "Lad mig gå, for det er ved at blive lyst." Til det sagde han: "Jeg lader dig ikke gå før du velsigner mig."

***it*-1 818**
Halten

Jakobs halten. Da Jakob var omkring 97 år gammel, brødes han en hel nat med en materialiseret engel. Det lykkedes ham at holde engelen fast indtil denne velsignede ham. Under kampen rørte engelen ved Jakobs hofteskål så den gik af led. Følgen var at Jakob kom til at halte. (1Mo 32:24-32; Ho 12:2-4) Derved blev han bestandig mindet om at skønt han havde "kæmpet med Gud [Guds engel] og med mennesker og til sidst fået overtaget", havde han ikke virkelig besejret en af Guds mægtige engle. Han havde kun fået lov til at kæmpe med engelen fordi det var Guds hensigt. Jakob måtte bevise at han virkelig forstod nødvendigheden af Guds velsignelse.

(1. Mosebog 32:27, 28) Han sagde til ham: "Hvad hedder du?" Han svarede: "Jakob." **28** Så sagde han: "Dit navn skal ikke længere være Jakob, men Israel, for du har kæmpet med Gud og med mennesker, og du har til sidst fået overtaget."

***it*-1 1029**
Israel

1. Det navn Gud gav Jakob da han var ca. 97 år gammel. Den nat Jakob gik over Jabboks Regnflodsdal på vej for at møde sin broder, Esau, kom han til at kæmpe med en der viste sig at være en engel. På grund af Jakobs vedholdenhed i kampen blev hans navn ændret til Israel som tegn på at han modtog Guds velsignelse. Til minde om denne begivenhed gav Jakob stedet navnet Peniel eller Penuel. (1Mo 32:22-28; se JAKOB, 1.) Senere bekræftede Gud ved Betel at Jakob havde fået navnet Israel, og fra da af

og indtil sin død blev Jakob hyppigt kaldt med dette navn. (1Mo 35:10, 15; 50:2; 1Kr 1:34) Mange af de over 2500 steder hvor navnet Israel forekommer, bruges det imidlertid om Jakobs efterkommere som et helt folk. – 2Mo 5:1, 2.

Søg efter åndelige perler

(1. Mosebog 32:11) Red mig, beder jeg dig, fra min bror, Esau, for jeg er bange for at han kommer og angriber mig, og også mødre og børn.

(1. Mosebog 32:13-15) Og han tilbragte natten der. Så tog han noget af det han ejede, for at give det som en gave til sin bror, Esau: **14** 200 geder, 20 bukke, 200 får, 20 vædder, **15** 30 diegivende kameler med deres føl, 40 køer, 10 tyre, 20 æselhopper og 10 fuldvoksne æselhingste.

***w10* 15/6 22 § 10-11**
At 'tale med ynde' fremmer det gode forhold til andre

10 At 'tale med ynde' og kommunikere på en god måde hjælper os til at opnå og bevare et fredeligt forhold til andre. Men hvis vi i handling gør hvad vi kan for at forbedre forholdet til andre, vil det fremme kommunikationen. Når vi er imødekommende over for andre, behandler dem venligt, er opmærksomme på muligheder for at hjælpe og er gavmilde og gæstfri, vil det føre til en åben kommunikation. Det kan endda føre til at man 'dynger gloende kul' på den andens hoved, og på den måde får nemmere ved at få talt ud om tingene. – Rom. 12:20, 21.

11 Det forstod patriarken Jakob. Han vidste at hans tvillingebror Esau var så vred at han ville slå ham ihjel, og derfor flygtede Jakob af frygt for Esau. Mange år efter vendte Jakob tilbage til sin hjemstavn. Da Esau drog ham i møde med 400 mand, bad Jakob til Jehova om hjælp. Derefter sendte han en stor gave bestående af dyr fra sin hjord i forvejen til Esau. Gaven virkede efter hensigten. Da de mødtes, var Esaus hjerte blevet blødgjort, og han løb Jakob i møde og omfavnede ham. – 1 Mos. 27:41-44; 32:6, 11, 13-15; 33:4, 10.

(1. Mosebog 33:20) Der opstillede han et alter og gav det navnet Gud, Israels Gud.

***it*-1 768**
Gud, Israels Gud

Som følge af kampen med Jehovas engel ved Peniel fik Jakob navnet Israel, og efter et fredeligt møde med sin broder Esau bosatte han sig i Sukkot og derefter i Sikem. Her købte han et stykke jord af Hamors sønner og slog sit telt op dér. (1Mo 32:24-30; 33:1-4, 17-19) "Derpå opstillede han et alter dér og kaldte det Gud, Israels Gud" eller "Gud er Israels Gud". (1Mo 33:20) Ved at lade sit nye navn, Israel, indgå i navnet på alteret viste Jakob at han accepterede og værdsatte navnet og anerkendte at det var Gud der havde ført ham sikkert tilbage til det forjættede land. Alterets navn forekommer kun dette ene sted i Bibelen.

Oplæsning fra Bibelen

(1. Mosebog 32:1-21) Jakob rejste så videre, og Guds engle mødte ham. **2** Med det samme Jakob så dem, sagde han: "Det er Guds lejr!" Derfor gav han stedet navnet Mahanajim. **3** Derefter sendte Jakob sendebud i forvejen til sin bror, Esau, i Seir, Edoms område, **4** og han befalede dem: "Sådan skal I sige til min herre, til Esau: 'Din tjener Jakob siger: "Jeg har boet hos Laban i lang tid. **5** Og jeg har fået okser, æsler, får og tjenere og tjenestepiger, og jeg sender nu bud for at oplyse min herre om det så jeg kan opnå din velvilje."'" **6** Omsider vendte sendebuddene tilbage til Jakob og sagde: "Vi mødte din bror, Esau, og han er nu på vej for at møde dig, og han har 400 mand med sig." **7** Jakob blev meget bange og bekymret. Derfor opdelte han dem

der var med ham, samt fårene, gederne, kvæget og kamelerne, i to lejre. **8** "Hvis Esau angriber den ene lejr, så kan den anden lejr slippe væk," sagde han. **9** Derefter sagde Jakob: "Min far Abrahams Gud og min far Isaks Gud, Jehova, du som siger til mig: 'Vend tilbage til dit land og til dine slægtninge, og jeg vil gøre godt mod dig', **10** jeg er ikke værdig til al den loyale kærlighed og troskab som du har vist mod din tjener, for jeg havde ikke andet end min stav dengang jeg gik over Jordan, og nu er jeg blevet til to lejre. **11** Red mig, beder jeg dig, fra min bror, Esau, for jeg er bange for at han kommer og angriber mig, og også mødre og børn. **12** Og du har sagt: 'Jeg vil gøre godt mod dig, og jeg vil gøre dit afkom så talrigt som sandkornene ved havet, der ikke kan tælles.'" **13** Og han tilbragte natten der. Så tog han noget af det han ejede, for at give det som en gave til sin bror, Esau: **14** 200 geder, 20 bukke, 200 får, 20 væddere, **15** 30 diegivende kameler med deres føl, 40 køer, 10 tyre, 20 æselhopper og 10 fuldvoksne æselhingste. **16** Han overlod dem til sine tjenere, hjord efter hjord, og han sagde til sine tjenere: "Gå i forvejen, og læg afstand mellem hjordene." **17** Han befalede desuden den første: "Hvis min bror, Esau, møder dig og spørger: 'Hvem er din herre, og hvor skal du hen, og hvem ejer dyrene foran dig?', **18** skal du sige: 'Din tjener Jakob. Det er en gave til min herre, til Esau, og Jakob selv er også på vej.'" **19** Han befalede også den anden, den tredje og alle dem der fulgte efter hjordene: "Sådan skal I sige til Esau når I møder ham. **20** Og I skal også sige: 'Din tjener Jakob er på vej.'" For han sagde til sig selv: 'Hvis jeg formilder ham ved at sende en gave foran mig, vil han tage venligt imod mig når jeg ser ham.' **21** Så gik hans tjenere i forvejen med gaverne, men selv blev han natten over i lejren.

27. APRIL – 3. MAJ

PERLER FRA GUDS ORD | 1. MOSEBOG 34-35

"De tragiske følger af dårligt selskab"

(1. Mosebog 34:1) Nu plejede Dina, Jakob og Leas datter, at gå ud for at besøge de unge kvinder i landet.

***w97* 1/2 30 § 4**
Sikem – Byen i dalen

Hvordan betragtede byens unge mænd denne jomfru som regelmæssigt besøgte byen, tilsyneladende på egen hånd? En høvdingesøn "fik hende at se, og han tog hende da og lå hos hende og krænkede hende". Hvorfor udsatte Dina sig for den fare at søge selskab med de umoralske kana'anæere? Savnede hun at være i selskab med piger på hendes egen alder? Var hun lige så stædig og uafhængig som visse af sine brødre? Læs beretningen i Første Mosebog, og prøv at forstå den fortvivlelse og skam Jakob og Lea må have følt på grund af de tragiske konsekvenser af Dinas besøg i Sikem. – 1 Mosebog 34:1-31; 49:5-7; se også *Vagttårnet* for 15. oktober 1985, side 30 og 31.

(1. Mosebog 34:2) Da Sikem, hivvitten Hamors søn, en høvding i landet, så hende, greb han fat i hende og voldtog hende.

***lvs* 124 § 14**
"Flygt fra seksuel umoral!"

14 Sikem gjorde nu noget han åbenbart betragtede som normalt og acceptabelt. Fordi han var tiltrukket af Dina, "greb han fat i hende og voldtog hende". **(Læs 1. Mosebog 34:1-4).** Denne forbrydelse blev den første i en række af begivenheder der endte i en tragedie for Dina og hele hendes familie. – 1. Mosebog 34:7, 25-31; Galaterne 6:7, 8.

(1. Mosebog 34:7) Men Jakobs sønner hørte om det og kom straks hjem fra marken. De

følte sig forurettede og var meget vrede fordi Sikem havde bragt skam over Israel ved at voldtage Jakobs datter, noget der aldrig burde være sket.

(1. Mosebog 34:25) Men på den tredje dag, mens mændene stadig havde smerter, greb to af Jakobs sønner, Simeon og Levi, Dinas brødre, hver sit sværd, og uden at nogen fattede mistanke, gik de ind i byen og dræbte alle mændene.

***w09* 1/9 21 § 1-2**
Når du føler dig forurettet

I mange tilfælde hævner folk sig for at lindre den smerte som en forurettelse har påført dem. Bibelen siger for eksempel at da den hebraiske patriark Jakobs sønner fandt ud af at kana'anæeren Sikem havde krænket deres søster Dina, 'følte de sig sårede og blev optændt af stor vrede'. (1 Mosebog 34:1-7) To af Jakobs sønner planlagde at hævne sig på Sikem og hans hus for det der var sket med Dina. Ved list gik Simeon og Levi ind i kana'anæernes by og dræbte alle af mandkøn, deriblandt Sikem. – 1 Mosebog 34:13-27.

Blev al denne blodsudgydelse enden på sagen? Da Jakob hørte hvad hans sønner havde gjort, irettesatte han dem med ordene: "I har styrtet mig i ulykke ved at gøre mig til en stank for landets indbyggere, ... og de vil ganske givet samle sig imod mig og overfalde mig og jeg bliver tilintetgjort, jeg og mit hus." (1 Mosebog 34:30) Nej, deres hævnakt, førte ikke noget godt med sig, tværtimod; Jakobs familie måtte nu hele tiden være på vagt over for modangreb fra vrede naboer. Det var sikkert for at forhindre dette at Gud gav Jakob besked på at flytte sin familie væk fra området og til Betel. – 1 Mosebog 35:1, 5.

Søg efter åndelige perler

(1. Mosebog 35:8) Senere døde Debora, Rebekkas amme, og hun blev begravet under en eg neden for Betel. Derfor gav han den navnet Allon-Bakut.

***it*-1 391 § 7**
Debora

1. Rebekkas amme. Da Rebekka forlod sin fader Betuels hus for at rejse til Palæstina og gifte sig med Isak, fulgte Debora med. (1Mo 24:59) Efter at have tjent i mange år i Isaks hus blev Debora, måske efter Rebekkas død, medlem af Jakobs husstand. Debora døde åbenbart ca. 125 år efter at Rebekka var blevet gift med Isak, og hun blev begravet under et stort træ ved Betel. Træets navn (Allon-Bakut, der betyder "grådens vældige træ") viser hvor meget Jakob og hans familie var kommet til at holde af hende. – 1Mo 35:8.

(1. Mosebog 35:22-26) På et tidspunkt mens Israel boede i det land, gik Ruben i seng med sin fars medhustru Bilha, og Israel fik det at vide. Jakob fik altså 12 sønner. **23** Leas sønner var Ruben, Jakobs førstefødte, og Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon. **24** Rakels sønner var Josef og Benjamin. **25** Rakels tjenestepige Bilhas sønner var Dan og Naftali. **26** Og Leas tjenestepige Zilpas sønner var Gad og Asher. Det var Jakobs sønner, som blev født i Paddan-Aram.

***w17.12* 14**
Spørgsmål fra læserne

Var det et krav på Bibelens tid at man havde førstefødselsretten, for at kunne høre til Messias' slægtslinje?

I vores publikationer har vi nogle gange antydet at det forholdt sig sådan. Tanken så ud til at stemme med Hebræerne 12:16, hvor der siges at Esau *'ikke værdsatte det der er helligt',* og at han "i bytte for ét måltid *gav sine rettigheder som førstefødt bort"* til Jakob. Det blev udlagt sådan at Jakob blev en del af Messias' slægtslinje da han fik førstefødselsretten. – Matt. 1:2, 16; Luk. 3:23, 34.

Men andre beretninger i Bibelen viser at en mand ikke behøvede at være den førstefødte for at kunne være en del af Messias' slægtslinje. Overvej de følgende eksempler.

Jakobs, eller Israels, førstefødte søn var Ruben, som han fik med Lea. Den første søn han fik med Rakel, den kone som han elskede højest, var Josef. Da Ruben på et tidspunkt gjorde noget dybt umoralsk, blev førstefødselsretten givet videre til Josef. (1 Mos. 29:31-35; 30:22-25; 35:22-26; 49:22-26; 1 Krøn. 5:1, 2) Men hverken Ruben eller Josef blev stamfædre til Messias. Det blev derimod Juda, den fjerde søn Jakob fik med Lea. – 1 Mos. 49:10.

Oplæsning fra Bibelen

(1. Mosebog 34:1-19) Nu plejede Dina, Jakob og Leas datter, at gå ud for at besøge de unge kvinder i landet. **2** Da Sikem, hivvitten Hamors søn, en høvding i landet, så hende, greb han fat i hende og voldtog hende. **3** Og han blev meget knyttet til Dina, Jakobs datter, og han forelskede sig i den unge kvinde og fortalte hende at han elskede hende. **4** Til sidst sagde Sikem til sin far, Hamor: "Skaf mig den unge kvinde til hustru." **5** Da Jakob hørte at Sikem havde forgrebet sig på hans datter Dina, var hans sønner ude på marken med hjorden. Så Jakob sagde ikke noget før de kom tilbage. **6** Senere gik Hamor, Sikems far, ud for at tale med Jakob. **7** Men Jakobs sønner hørte om det og kom straks hjem fra marken. De følte sig forurettede og var meget vrede fordi Sikem havde bragt skam over Israel ved at voldtage Jakobs datter, noget der aldrig burde være sket. **8** Hamor sagde til dem: "Min søn Sikem er forelsket i jeres søster. Lad ham få hende til hustru, **9** og lad os indgå ægteskabsalliancer. Giv os jeres døtre, og tag vores døtre til jer selv. **10** I kan bo hos os, og landet vil være til rådighed for jer. Bo og driv handel i landet, og slå jer ned i det." **11** Så sagde Sikem til hendes far og hendes brødre: "Opfyld mit ønske, så vil jeg give jer alt hvad I beder mig om. **12** I kan kræve en meget stor brudepris og gave af mig. Jeg vil give jer hvad som helst I beder om. Bare I giver mig den unge kvinde til hustru." **13** Jakobs sønner besluttede at narre Sikem og hans far, Hamor, fordi Sikem havde forgrebet sig på deres søster Dina. **14** De sagde til dem: "Vi kan umuligt give vores søster til en mand der ikke er omskåret, for det vil bringe skam over os. **15** Vi kan kun gå med til det på den betingelse at I bliver som os og omskærer alle mænd blandt jer. **16** Så vil vi give jer vores døtre og tage jeres døtre til os selv, og vi vil bo hos jer og blive ét folk. **17** Men hvis I ikke hører på os og bliver omskåret, tager vi vores søster og går." **18** Hamor og hans søn Sikem syntes at det lød godt. **19** Den unge mand var hurtig til at gøre det de bad om, for han var glad for Jakobs datter, og han var den mest ansete i hele sin fars hus.

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania